

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๔๗

อย่าห่วงกับลมปากของผู้ใด

คราวนี้ที่เทศน์ช่วยชาติ เทียวทั่วประเทศไทยเลย ไปชอกแซกซิกแซ็ก ซ้ำๆ ซากๆ ไปหมดเลย ยิ่งเมืองใหญ่ผู้ใหญ่มากยิ่งไปซ้ำๆ ซากๆ เช่นอย่างกรุงเทพของเรา ผู้ใหญ่ก็หมายถึง กทม. กทม.ก็เทศน์ ๔ วัน โรงพยาบาลศิริราช ๓ จุฬาฯ ๓ วชิระ ๒ รามาฯ ไม่สองละหนึ่ง กระทรวงสาธารณสุข ๑ นี่ละไปชอกแซกซิกแซ็กอย่างนี้ ไปเทศน์ซ้ำๆ ซากๆ ในกรุงเทพเรามีมากกว่าเพื่อนนะ ต่างจังหวัดก็ซ้ำซากเยอะเหมือนกัน ไปเทศน์จังหวัดหนึ่งๆ ไปหลายหนๆ อุดรนี่ก็ยั้งสองหรือสามน้ำ สองหนมั่ง อุบลนี่จะเป็นสามหรือเท่าไร อุบล ศรีสะเกษ บุรีรัมย์ นี่สองสามหน เป็นอย่างนั้นทั้งนั้น หนักพวกสองสามหน หนึ่งหนไปเลยนะ

๖ ปีแหละที่เทศน์ไม่หยุดไม่ถอย เริ่มตั้งแต่ปี ๔๑ ถึง ๔๗ เทศน์ไม่หยุดไม่ถอย แต่การออกช่วยชาติเทศน์ว่าการคราวนี้ ธรรมชาติธรรมะมากกว่าธรรมะที่จะเฉพาะเจาะจงลงไป ธรรมชาติคือเทศน์สอนประชาชนทั่วๆ ไป อันนี้มากต่อมาก ที่เทศน์กะทัดรัดเข้ามานี้มีน้อยมาก จะมีในเวลาสถานที่ที่มีพระปฏิบัติเข้ามาฟังด้วย อย่างนั้นจะมี เช่นอย่างไปจันทน์อย่างนี้ พระปฏิบัติมาเต็มหมดเลย ธรรมะก็ต้องออกธรรมะภาคปฏิบัติ จะเรียกว่าแกงหม้อเล็กก็ไม่ผิด นอกนั้นก็เทศน์ทั่วๆ ไป

จึงได้ประกาศว่าจะยุติการเทศน์ว่าการไปตามโครงการวันที่ ๑๒ เมษายน นี้เทศน์ไปตามโครงการ จากนั้นก็นอกโครงการ ถึงจะในโครงการก็เทศน์ตามอัธยาศัยเรา หรือรับตามอัธยาศัยธาตุขันธ์ ไม่รับทั่วๆ ไป โอ้ รู้สึกว่าเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้ามากทีเดียวคราวนี้เราเราทนเอาที่บรรดาพี่น้องทั้งหลาย ทนจริงๆ ทนด้วยความเมตตาสงสารเป็นห่วงเป็นใย จึงต้องได้บิ๊งได้บีนอย่างนี้ หนักเบาที่บิ๊งบีน

ที่เรายุติแล้วนี้มีผู้มาบริจาค เช่น ทองคำหรือดอลลาร์นี่ เราก็ปฏิบัติตามเดิมนะ คือมันมาเองตามศรัทธาตามอัธยาศัย มาแล้วเราก็เก็บไว้ตามเดิม รับและปฏิบัติตามเดิม เช่นทองคำควรจะเข้าคลังหลวงได้เมื่อไร เราหลอมแล้วเข้าๆ ตามเดิม ที่จะให้รั่วไหลแตกซิมนี้บอกว่าไม่มีเลย กับเรานี้มีไม่ได้เด็ดขาด ฟังซินะ ขนาดนั้นนะเรารับรองชาติ ศาสนาของเมืองไทยเรา เราไม่ได้รับเล่นๆ เอา คอขาดเลย การปฏิบัติมีความสุจริตเต็มที่ทีเดียว เราอยากจะพูดว่าเป็นประวัติศาสตร์ของเมืองไทยเรา ที่สมบัติเงินทองที่พี่น้องทั้งหลายนำมา

บริจาคไม่มีรั้วไหลแตกซิมนี้ เราพูดยันได้เลย เพราะเราเป็นผู้รับผิดชอบในสมบัติทั้งหลาย เหล่านี้แต่ผู้เดียว

ไม่ว่าเงินสดเงินอะไรเราเป็นคนสั่งผู้เดียวทั้งนั้น คนอื่นมาทำแทนไม่ได้ ทองคำ ดอลลาร์นี้มาเข้าจุดเดียวเลย แยกไปไหนไม่ได้เลย คอยที่จะพุ่งเข้าคลังหลวงๆ เข้าโรงหลอมแล้วก็เข้าคลังหลวงโดยถ่ายเดียว สำหรับเงินสดก็ตั้งที่เคยเรียนให้ทราบแล้ว ในเบื้องต้นเราบอกว่า เงินสดนี้จะไม่เข้าคลังหลวง เราบอกอย่างนั้นเลยนะ เราจะเฉลี่ยเจือจางไปหมดทั่วประเทศไทยในสถานที่จำเป็นๆ แต่แม้เช่นนั้นก็อยู่ในความรับผิดชอบของเรา ดูทั้งคลังหลวง ดูทั้งคนทั่วประเทศ แยกโน้นแยกนี้ สุดท้ายก็ไม่พ้น ก็เรานั้นแหละบอก ว่าเงินสดจะไม่เอาเข้าคลังหลวง เราพูดแล้วก็ต้องไปซื้อทองคำ จะไม่ได้มากก็ตาม ก็แยกจากความที่เราประกาศว่าจะไม่เข้าคลังหลวงเงินสด ก็ได้แยกออกไปดูเหมือนสองพันกว่า ล้าน เท่านั้นแหละไม่ได้มากนัก นอกจากนั้นก็ออกทั่วประเทศเขตแดนหมดเลย

เราจึงพอใจและภาคภูมิใจในการกระทำของเรา เดินด้วยธรรมล้วนๆ เลยเที่ยวอะไรจะมาขัดในหัวใจนี้ไม่ได้เลย ต้องเอาธรรมออกหน้าเสมอ ไม่ว่าจะธรรมดา ไม่ว่าจะเด็ดเผ็ดร้อนอะไร ต้องเดินตามธรรมทั้งนั้นๆ เลย ไม่ให้มีกิเลสเข้ามาแบ่งสันปันส่วนได้เลย การรับบริจาคนี้ก็เหมือนกัน การเทศนาว่าการ อธิบายวิธีการต่างๆ พิจารณาโดยธรรมๆ เรียกร้อยแล้วออกๆ จึงไม่มีเรื่องกิเลสเข้ามาแฝงเรา เราได้ทำเต็มที่ สุจริตต่อพระพุทธศาสนา ต่อชาติบ้านเมือง คราวนี้เราเปิดโล่งเลยเที่ยว เราไม่มีอะไร พอเสร็จจากนั้นก็พุ่งเลยเท่านั้นเอง ก็มีเท่านั้น ก็ดังที่บอกแล้วไม่เป็นสองเลย นี่ก็เหมือนกัน อันไหนที่พูดแล้วต้องแน่นนอนๆ

การเทศนาว่าการสั่งสอนพี่น้องทั้งหลายไม่ว่าธรรมชั้นใด เราไม่สงสัยในการเทศน์ออกไปว่าจะผิดไป แน่นนอนตามชั้นตามภูมิของอรรถของธรรมเป็นลำดับลำดับไปจนกระทั่งถึงที่สุดความสามารถ หรือที่สุดแห่งธรรมก็แล้วแต่ใครจะพูดเอา เพราะเราไม่ได้หาธรรมอีกนี่ จะว่าถึงที่สุดหรือไม่ที่สุดก็แล้วแต่ เราไม่ได้หาอีกนะ ตั้งแต่วันกิเลสขาดสะบั้นลงไปแล้วไม่ได้หาธรรมอีก ธรรมเต็มแล้ว กิเลสปิดไว้เฉยๆ พอกิเลสซึ่งเป็นเหมือนพวกจอกพวกแหนปกคลุมหุ้มห่อธรรม เหมือนน้ำอยู่ในสระ พอเปิดฝิง น้ำเต็มสระอยู่แล้วไม่ใช่ น้ำไม่มี น้ำเต็มสระอยู่แล้ว เป็นแต่เพียงจอกแหนปกคลุม

อันนี้ก็ธรรมเต็มอยู่ในนั้นแล้ว แต่ยังไม่เปิดออกไม่ได้ พอเปิดจอกเปิดแหนออกที่นี้ก็พุ่งเลยเท่านั้นเอง พออยู่แล้วอยู่ในนั้น พอหมดเลย เราพูดจริงๆ เราไม่ได้แสวงหาธรรมหาบาปหาบุญอะไรอีก เราทำนี่เราทำเพื่อประโยชน์แก่โลก เราไม่ได้ทำเพื่อเรา สงเคราะห์นี้

สงเคราะห์เพื่อโลก ทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อโลกทั้งมวลเลย เราไม่มีคำว่าเพื่อเราว่ามีขาดตกบกพร่องตรงไหนที่เราจะมาซ่อมแซมในหัวใจของเราไม่มี บอกตรงๆ เลย ได้ ๕๔-๕๕ ปีนี้มั้ง นี่ละที่ว่าเราไม่แสวงหาบุญหาบาป ไม่แสวงหาธรรมอะไรอีก คำว่าพอคำเดียวครอบคลุมโลกสมมุติแดนโลกธาตุ ครอบคลุมหมดแล้ว

นี่ธรรมของพระพุทธเจ้า ขอให้มันเปิดเข้าที่ใจดูซิ มันสำคัญตั้งแต่พวกจอกพวกแหวนพวกส้วมพวกถ่าน มันปิดมันบังทองคำทั้งแท่งไว้เท่านั้น ใครก็เหยียบย่ำไปมาอยู่บนส้วมบนถ่าน จอกแหวนคือกิเลสนั่นเอง ครอบเอาไว้ๆ อันนั้นแสดงออกมาไม่ได้ ที่นี้พอมีโอกาสดังออกได้บ้างก็ค่อยเปิดออกมา ค่อยแสดงออกมา แสดงออกมาจุดไหนแปลกประหลาดจุดนั้นๆ ผิดกับโลกที่ผ่านมาทั้งนั้นๆ ดูดเต็มทุกอย่างถ้าลวงธรรมได้ปรากฏแล้วท่านถึงเรียกว่า รสแห่งธรรมชนะซึ่งรสทั้งปวง ฟังซิ คือชนะหมดเลย

ตั้งแต่เริ่มแรกธรรมได้เข้าสัมผัสจิตเท่านั้น รู้สึกตื่นเต้นขึ้นแล้ว กิเลสตื่นก็ตื่นหาพิณหาไฟ ธรรมนี้ตื่นเพื่อความสำเร็จบานใจ เราจึงได้เปิดเผยให้พี่น้องทั้งหลายทราบเสียว่า พุทธศาสนาเป็นยังไง ถึงตัวเท่าหนูนี้ก็ยันเข้าไปหาพระพุทธเจ้าได้เลย เราไม่สงสัยพระพุทธเจ้า ถ้าพูดอย่างนี้คนจะว่าบ้าอีกนะ จึงไม่พูด น้ำมหาสมุทรกว้างแคบขนาดไหน ลึกตื้นขนาดไหน พระพุทธเจ้าที่มาตรัสรู้แต่ละพระองค์ๆ เป็นธรรมครอบโลกธาตุมากยิ่งขึ้นกว่าน้ำมหาสมุทร มหาสมุทรไม่ได้มาครอบเมืองอุดรธานะ มันจะครอบอยู่ตาม ไปถึงริมทะเลแล้วก็หมดมหาสมุทรนะ นอกจากนั้นเป็นบกไปหมด ธรรมนี้ครอบหมดไม่ว่าบกไม่ว่าน้ำ ครอบหมด

พระพุทธเจ้าตรัสรู้มาก็ปักก็กลับ โลกนี้มีมาแต่เมื่อไร ใครคำนวณต้นปลายของโลกของสมมุตินี้ได้ไหม ธรรมก็มาด้วยกันกับโลกสมมุติแล้วเวลาผู้ปฏิบัติธรรมรู้เห็นเข้ามาตรัสรู้เข้ามาๆ เรื่อยๆ ธรรมกระจายออกตั้งก็ปักก็กลับนับไม่ถ้วน นี่ละพระพุทธเจ้าตรัสรู้มาตั้งก็ปักก็กลับนับไม่ถ้วน ถ้าพูดอย่างนี้คนจะว่าบ้าทันที แต่เราไม่ได้เป็นบ้า เราพูดด้วยความรู้ความเห็นจริงจังของใจเรา เก็บไว้เสียไม่หนักไม่หน่วง ควรพูดก็พูด ไม่ควรพูดก็ไม่พูด เช่นคำนี้เราก็มไม่เคยพูด เต็มอยู่ในใจนี้เช่นเดียวกับธรรมทั้งหลาย เราก็มไม่เคยพูด นี่จวนจะตายแล้วเปิดให้พี่น้องทั้งหลายฟังเสีย เราตายแล้วจะไม่มีใครเทศน์นะ บอกว่าจะไม่มีหรือจะมีเราก็มไม่ทราบ

บรรดาท่านผู้บรรลุธรรมทั้งหลายนั้น ท่านเต็มเหนี่ยวของท่านสำหรับธรรมในใจ แต่สิ่งที่จะกระจายออกภายนอก กิ่งก้านสาขาดอกใบ มีกว้างแคบลึกตื้นหนาบางนั้นต่างกัน เพราะฉะนั้นจึงว่าผู้ที่จะเทศน์ ผู้พูดเอาธรรมออกมาตามแง่มุมของธรรมที่ตนทำความ

ปรารถนาพร้อมกันกับความสิ้นกิเลส นั้น จึงมีมากมีน้อยต่างกัน เพราะฉะนั้นการเทศนาว่า การจึงต่างกัน พระพุทธเจ้าแล้วก็ลงมาพระสารีบุตร ลงมาเรื่อยๆ ที่เด่นที่สุดในการเทศนาว่า การ เช่นอย่างท่านแสดงไว้ว่า พระสารีบุตรนี้ ญาณของพระสารีบุตรสามารถหยั่งทราบ ผนตกทั้งเจ็ดวันเจ็ดคืน นับได้หมดทุกเม็ด นี่ญาณของพระสารีบุตร มีความสามารถหยั่งทราบเม็ดผนตกเม็ด ตกลงมาเจ็ดวันเจ็ดคืนได้หมดทุกเม็ดเลย

พระพุทธเจ้ายังรับสั่งว่า อันนี้ขี้ประติ๋วพระสารีบุตรพูดนี่นะ เราให้ตกตั้งกับตั้งกัลป์ เรานับได้หมดเลย นั่นเห็นไหมความกว้างความสามารถของพุทธวิสัยกับสาวกวิสัยต่างกัน ท่านไม่ได้มานับหนึ่งนับสองเหมือนเรานะ มันก็เหมือนกับคอมพิวเตอร์เราที่ใช้กันอยู่ทุกวันนี้ คอมพิวเตอร์ที่เขาเอามาใช้อยู่ในโลก เป็นอย่างนี้ อันนี้คอมพิวเตอร์ของธรรมมันเหนือขนาดไหน จึงไม่ถามใคร ผนตกเจ็ดวันเจ็ดคืน ท่านทราบ กำหนดปีบรู้อหมด นั่น ตั้งกับตั้งกัลป์ก็รู้อหมดพระพุทธเจ้า นี่ต่างกันอย่างนั้นแหละ พระพุทธเจ้ามาตรัสรู้นี้นานขนาดไหน กว้างแคบขนาดไหน ฟังซินะ น้ำมหาสมุทรมันมีขอบมีเขต สำหรับน้ำแห่งอมตธรรมของพระพุทธเจ้าทั้งหลายที่มาตรัสรู้ไม่มีขอบเขตเลย ครอบโลกธาตุ กว้างขนาดนั้น ครอบไปหมด

ทีนี้เวลามันผางขึ้นมาแล้วจะไปถามใคร เหมือนเราโผล่ขึ้นมาท่ามกลางมหาสมุทร พอโผล่ขึ้นมามองไปไหนก็เป็นมหาสมุทรหมดเลย แล้วเราจะไปถามใครว่ามหาสมุทรคืออะไรบ้าง ก็อยู่ในท่ามกลางมหาสมุทรแล้ว ทีนี้ธรรมชาติก็เทียบกันกับมหาสมุทรทะเลหลวง มหาวิมุตติมหานิพพานแบบเดียวกัน โผล่ขึ้นมาตรงกลางเลย องค์ไหนมาตรงกลาง ไม่สงสัยรอบไหนทั้งนั้น ขึ้นตรงกลางนั้นเลย ว่ามหาสมุทรตรงไหนกว้าง ตรงไหนแคบ ยังมีกว้างแคบเราโผล่ขึ้นมาขึ้นนั้นนะ แต่มหาวิมุตติมหานิพพานไม่มีกว้างมีแคบ พอเหมาะสมพอดีหมดเลย เพราะฉะนั้นบรรดาพระอรหันต์ที่ท่านตรัสรู้ธรรมบรรลुरुธรรมแล้ว ท่านจึงไม่ไปถามหาพระพุทธเจ้า เพราะท่านโผล่ขึ้นมาในท่ามกลางแห่งธรรมธาตุ อยู่จุดศูนย์กลางเลย หมุนไปไหนก็เป็นธรรมธาตุหมด สงสัยหาอะไร

พระพุทธเจ้าก็เหมือนกัน หมุนไปไหนก็เป็นธรรมธาตุอันเดียวกันนี้หมด แล้วสงสัยพระพุทธเจ้าหาอะไร พระสงฆ์สาวกก็ดี พระพุทธเจ้าก็ดี เป็นอันเดียวกันแล้ว ถ้าเทียบว่าน้ำก็เป็นมหาสมุทรทะเลหลวงด้วยกันหมดแล้ว ถ้าว่าธรรมก็เป็นธรรมธาตุด้วยกัน โผล่ขึ้นมาท่ามกลางจะสงสัยธรรมที่ไหนอีก เต็มตัวแล้ว เต็มใจแล้วเต็มไปทุกอย่าง มองไปไหนเป็นธรรมทั้งนั้นสงสัยที่ไหน นี่ละธรรมพระพุทธเจ้า กิเลสมันก็เต็มของมันเต็มสัดเต็มส่วนเหมือนกัน เราไม่เอามาพูดเฉยๆ เพราะมันมีอยู่กับทุกคน แสดงอยู่กับทุกคนทุกสัตว์

แม้แต่พวกสัตว์เดรัจฉานก็มี แต่ธรรมนี้จะมีได้น้อยมาก จึงต้องแสดงเรื่องธรรมขึ้นมาว่า กว้างขวางขนาดไหน

แก่นของพุทธศาสนาของเราเนี่ย คือจิตตภาวนานะ ให้พี่น้องทั้งหลายทราบ ยืนยันตรงนี้ ยืนยันตรงนี้ หายสงสัยตรงนี้หมด ลงในจิตตภาวนาเต็มขีดได้ผลเต็มตัวแล้ว เป็นสง่าจำไปหมดครอบโลกธาตุ ไม่ต้องถามหาพระพุทธเจ้า ว่านิพพานที่นั่นที่นี้ ไม่ถามหาตรงไหน นั่นเป็นเรือนร่างของพระพุทธเจ้าต่างหาก ธรรมธาตุแท้ที่เป็นพุทธะซึ่งครองร่างอยู่ในเวลาที่ยังไม่นิพพานนั้น นั่นแลคือธรรมแท้ อันนั้นเป็นธรรมแท้ เรือนร่างนี้เป็นสกลกายเหมือนเราๆ ท่านๆ สำหรับอันนั้นไม่ใช่อันนี้ นั่นละท่านเรียกว่าธรรมธาตุ

มีพระพุทธเจ้า สายพระพุทธเจ้าทุกพระองค์ที่จะเปิดโลกธาตุ ให้โลกได้เห็นเรื่องบุญเรื่องบาป เรื่องสุขเรื่องทุกข์ และแก้ความทุกข์ออกจากใจได้ มีธรรมของพระพุทธเจ้าทุกๆ พระองค์นี้เท่านั้น ไม่มีเท่าอื่นนะ เท่านั้น นี่เป็นสายทางที่ถูกต้องแม่นยำ บรรดาพระพุทธเจ้าทั้งหลายทรงบำเพ็ญบารมีเพื่อความเป็นพระพุทธเจ้า ทรงบำเพ็ญมาแบบเดียวกัน เวลาตรัสรู้ก็ตรัสรู้ธรรมแบบเดียวกัน รู้เห็นอย่างเดียวกัน พระญาณหยั่งทราบตลอดทั่วถึงอย่างเดียวกัน ไม่ยิ่งหย่อนกว่ากัน เวลาได้เปิดขึ้นแล้วก็นำไปรื้อขนสัตว์ทั้งหลายให้หลุดพ้นจากทุกข์ไปโดยลำดับด้วยการสร้างคุณงามความดี

เริ่มต้นตั้งแต่การให้ทาน มีมากมีน้อยเป็นทานทั้งนั้นทำอยู่กับกับตัวของเรา ไม่ได้ทำอยู่กับใคร ทำอยู่กับตัวของเรา ผลเกิดขึ้นกับตัวของเรา ไม่เกิดขึ้นจากผู้หนึ่งผู้ใด ที่จะมาติฉินนินทาหรือจะมาส่งเสริมสรรเสริญขึ้นมา เหล่านี้จึงจะเกิด เหล่านี้จึงเจริญ ไม่ใช่ เกิดกับตัวเอง เจริญกับตัวเอง ไม่ว่าจะทางดีทางชั่วถ้าได้รับการส่งเสริมเจริญได้ด้วยกันทั้งนั้น ทางดีก็เจริญจนสุดขีด ทางชั่วก็เจริญจนสุดขีดของชั่ว หมุนไปหมุนมาอย่างนี้ อยู่กับใจของเราเนาะ เราอย่าไปสนใจกับใครจะมาตำหนิติเตียน เราเป็นผู้สร้างความดีไว้สำหรับเราตามธรรมของพระพุทธเจ้าว่า กมฺมสฺสโกมฺหิ เรามีกรรมเป็นของตน เราเป็นผู้ทำ กรรมเป็นของเราทั้งดีทั้งชั่ว นี่คือธรรมที่ตายตัวสุดยอดแล้ว ไม่มีอะไรจะมาค้ำหรือลบล้างได้เลย

เพราะฉะนั้นใครจะมาตำหนิติเตียนเราผู้ทำความดี ใครจะมาชมก็ตาม ทั้งสองนี้เกิดขึ้นจากเขา เป็น กมฺมสฺสโกมฺหิ เหมือนกัน เป็นกรรมของเขาเอง เขาตำหนิต่างชั่วก็เป็นกรรมความชั่วของเขา เขาชมเชยทางดีก็เป็นกรรมดีของเขา เกิดขึ้นกับเขาเอง เขาเป็นผู้เสวยทั้งสองอย่าง ผู้ทำดีที่ถูกเขาตำหนิหรือถูกเขาชมเชยนี้ ท่านเป็นความดีของท่าน ความชั่วของท่าน จะมาแบ่งสันปันส่วนให้กันไม่ได้ เพราะฉะนั้นจึงไม่หวั่นกับเรื่องคำชมเชยสรรเสริญของผู้ใดในบรรดาพระพุทธเจ้าทั้งหลายและพระอรหันต์ท่าน ท่านเชื่อร้อย

เปอร์เซ็นต์หรือล้านเปอร์เซ็นต์ในกรรมเป็นของตน ไม่ว่าจะกรรมดีกรรมชั่วไม่เป็นของผู้ใด
ใครทำเป็นของคนนั้น

ให้พากันหนักแน่นในการดูแลแก้ไขตัวเอง อย่าไปมองดูตั้งแต่ภายนอกที่เขาจะมา
ตำหนิติเตียน จะมาชมเชยสรรเสริญ จะมาให้คะแนน ตัดคะแนน มันเป็นเรื่องของเขา ตัด
ลมๆ แล้งๆ ให้คะแนนลมๆ แล้งๆ ไปอย่างนั้น ส่วนไม่ลมไม่แล้งเป็นของจริงคือการทำ
ของเรา ทั้งดีทั้งชั่วเป็นผลของเราทั้งนั้น นี่เป็นของจริง อย่าไปห่วงกับลมปากของผู้ใด
ทั้งนั้น ให้ห่วงต่อความเคลื่อนไหวของกาย วาจา ใจของตน มันจะแสดงไปทางดีและชั่ว
อย่างไรบ้าง ให้ดูตัวนี้ ถ้าแก้ตัวนี้แล้วตัวนี้จะแคล้วคลาดปลอดภัยเป็นลำดับไป ถ้าเหยียบ
ย่ำทำลายความคิดเห็นที่ถูกต้องที่ดี ให้กิเลสลาภกูไปนั้น จมไปวันยังค่ำ กับไหนกลับได้มีแต่กับ
แห่งความจมของตนเอง ความฟื้นฟูไม่มี

เราจะพูดให้ฟัง เอาให้ชัดๆ เห็นประจักษ์ ตั้งแต่บวชมาเราไม่เคยสร้างความชั่ว
เลย ระลึกไม่ได้ว่าสร้างด้วยเจตนา ไม่มี ส่วนความผิดพลาด ความพลั้งเผลอมีได้ด้วยกัน
นั้นแหละ อันนั้นท่านไม่ถือเป็นประมาท มีความให้อภัยเสมอ แต่ อสังขิตา ความไม่
ละอายบาป ความฝ่าฝืนความหน้าด้านอันนี้เลวมาก แต่ที่ตั้งแต่ปฏิบัติมาเราไม่เคยมี นี่เรา
พูดถึงการสร้างความดี สร้างมาตั้งแต่วันบวชอยู่ตลอดเวลา ไม่ได้มากก็ได้น้อยอยู่ตลอด
เช่นอย่างภาวนา เรียนหนังสือภาวนาเล็กน้อยก็ได้เล็กน้อย เรียนหนังสือเป็นภาคความจำ
จะว่าได้บุญได้บาปอะไรก็ไม่กำหนด เพราะจำไปแล้ว เราจะทำดีหรือชั่ว นั้นแหละเป็น
ภาคปฏิบัติแล้วนั้น เป็นบาปเป็นบุญ

นี่เราเรียนเราก็ไม่ทำบาป ศีลนี้บริสุทธิ์เต็มเหนี่ยวๆ มาตลอด อบอุ่นตลอดเวลา
จากนั้นก็ก้าวเข้าสู่สมาธิ นี่คือการสร้างความดีด้วยตัวเอง ฟังซินะ ศีลเราก็รักษาด้วยตัวของ
เราเอง อบอุ่นในตัวของเราเองซึ่งเป็นผลจากการรักษาของเรา สมาธิเราก็อบรมของเราเอง
ตั้งแต่ล้มลุกคลุกคลาน ถึงขนาดน้ำตาร่วงๆ ฟัดกับกิเลส นั้นแหละครับ ก็เราเองเป็นผู้เป็น
แพ้ก็เราเอง แพ้กิเลสจนน้ำตาร่วงก็เราเอง ผลแห่งความแพ้เกิดความเสียอกเสียใจ เคียด
แค้นประหนึ่งว่าผูกอาฆาตมาดร้ายต่อกิเลส ถึงว่า เหนอ มึงเอาภูขนาดนี้เขี้ยวเหอ เราไม่ลืมนะ
เออละยังมึงต้องฟังวันหนึ่ง ให้กูถอยกูไม่ถอย กูอยู่ภายในใจนะไม่ได้ออกภายนอก
ให้กูถอยกูไม่ถอยละ

นี่ก็เป็นความคิดความอ่านของเรา ฟัดกับกิเลส เวลาแพ้ก็เห็นชัด ๆ มันไม่มีท่าเลย
บับลงไปนี่ล้มเหลว ๆ ๆ ถึงขนาดว่างในตัวเอง เหนอ มาทำความเพียรทำอย่างไรถึงเป็นอย่าง
งี้ คือสติตั้งไม่อยู่เลย กระแสของกิเลสรุนแรง ตั้งพับล้มผล็อย ๆ ไปไม่ไหว กำลังไม่มี

กิเลสมันเชี่ยวชาญจัด ถึงขนาดนั่งน้ำตาร่วงอยู่บนภูเขา ออกอุทานภายในใจ โอโห มึงเอาภูถึงขนาดนี้เชี่ยวชาญเธอ เอาละ นั่นที่จะตัดสินกัน อย่างไรก็ตามต้องฟังวันหนึ่ง ให้ภูถอยภูไม่ถอย สร้างความเคียดแค้นภายในใจกับกิเลส ไปศึกษาครูบาอาจารย์

นี่ละสร้างความเคียดแค้นให้กิเลสเป็นธรรมดา สร้างความเคียดแค้นให้บุคคลหรือสัตว์ตัวใดก็ตามเป็นโทษ เป็นบาป ส่วนสร้างความเคียดแค้นให้กิเลส ซึ่งเป็นตัวภัยที่มีอยู่กับตัวของเรา จะกำจัดมันด้วยความมุมนานี้เป็นธรรมทั้งนั้น นี่เราก็จับเอามาจากเราเองนี่นะ ความเคียดแค้นมากเท่าไรความมุมนานี้ยิ่งหนักมากขึ้นๆ ภาครานี้แพ้ เอาแพ้กี้แพ้ไม่ถอย เอาอีก ไปอีก ไปศึกษามาอีกกับพ่อแม่ครูจารย์มันเรา พอท่านให้อุบายแล้วกลับมาอีกก็ว่าเตรียมพร้อมมาแล้ว มันพาดหงายหมาอีก หงายไม่เป็นท่า สู้มันไม่ได้เลย ไปอีกอยู่งั้นไม่ถอย หลายครั้งหลายหนมันก็ค่อยขยับไปขยับมา ต่อไป ๆ กิเลสก็เอียงให้เห็น ถูกหมัดเราบ้าง มันเอียงบ้างอะไร เหนอ มึงก็เอียงเหมือนกันเธอ ต่อไปมันก็ล้มให้เห็น เหนอ มึงก็มีท้องเหมือนภูเธอ นี่กว่ามีแต่ภูมิท้องหงายหมาให้มึงดูทุกวัน

ที่นี้ยังขยับนะ พอเห็นผลแล้วที่นี้ขยับหนักขึ้นเรื่อย ความเคียดแค้น ความอาฆาต กิเลสจะให้ฟังในจิตใจนี้ไม่มีถอยเลย ไม่จิตไม่จาง พัดกันไปพัดกันมา สุดท้ายจิตตั้งตัวได้ จิตสงบเย็น ผาสุกสบาย เย็นแล้วเริ่มเข้าเป็นหลักธรรมที่แน่นอนนามันคง คือ ฝ่ายสมาธิ ความสงบใจ แน่นหนามันคง จากนั้นเอาสรุปไปเลยๆ ก้าวทางด้านปัญญา ที่นี้เป็นคราวฆ่ากิเลสแล้ว ถึงขั้นสมาธิแล้วตีกิเลสให้รวมตัวเข้ามา เหมือนกับหินทับหญ้า พอเอาหญ้าออก กิเลสก็เกิดอีก สมาธิเป็นอย่างงั้น

ส่วนปัญญานี้พอยกหินออก ที่นี้ขุดค้นลงในรากกิเลส ภูยานั้นนะ ออก ๆ เรื่อย ๆ ปัญญาก็เบิกกว้าง ๆ เห็นประจักษ์เราทำตัวของเรา ผลดีที่เราทำมานั้นจิตมีความสงบร่มเย็น เราก็เห็นชัด ๆ นี่เป็นผลของเราที่เราทำเอง จากนั้นก้าวขึ้นสู่ปัญญา จิตมีความสง่าผ่าเผย คล่องแคล่วแกว่งกล้า ถึงขนาดที่ว่ากล้าต่อกิเลส ที่นี้เอากิเลสตัวไหนเก่งให้มา แต่ก่อนมันเอาเราหงายหมาๆ คราวนี้ เอา เก่งให้มา กล้าหาญต่อการสู้กับกิเลส กล้าหาญชาญชัยมากนะ จนกระทั่งว่ากิเลสโผล่มาไม่ได้เลย พอโผล่ขึ้นมาขาดสะบั้น

นี่กำลังของสติปัญญาเร็วขนาดไหน เหมือนกันกับคลื่นของกิเลสที่มันพัดสติปัญญาเราให้ล้มหงายๆ อย่างนั้นแหละ เวลาสติปัญญามีกำลังพัดกิเลสก็ล้มหงายเหมือนกัน กิเลสมันถึงขนาดหลบซ่อนๆ ไม่ค่อยแสดงตัว ทางนี้ค่อยเชี่ยวชาญมั่นตลอดเวลา เอาตัวไหนเก่งขึ้นมาที่นี้ ชัดกันๆ เอาสรุปไปเลย พาดจนกระทั่งถึงกิเลสขาดสะบั้นลงไปไม่มีอะไรเหลือ นี่คือการกระทำของเราเอง ผลคือกิเลสขาดสะบั้นไป บรมสุขผุดขึ้นในใจของเรา

อย่างเต็มเหนี่ยว นี่ก็เป็นผลแห่งการปฏิบัติดีของเรา เราไม่ได้ไปแบ่งสันปันส่วนเอาจากผู้หนึ่งผู้ใดตั้งแต่เราปฏิบัติมา มีแต่คอยรับอุบายจากครูบาอาจารย์มาเสริมความดีของเรา เพื่อจะทำลายความชั่วให้หมดไป ๆ จนกระทั่งทำลายความชั่วให้สิ้นสุดวิมุติหลุดพ้นขึ้นที่ใจ ไม่ทูลถามพระพุทธเจ้า ว่าอย่างนี้เลย

นี่คือผลแห่งการปฏิบัติดีของเรา ไม่มีใครที่จะมาทำลายผลแห่งการกระทำที่เราได้รับ ได้เห็นประจักษ์ใจนี้ให้หลุดลอยไปที่ไหนเลย การทำดีเป็นอย่างนี้ ที่นี้การทำชั่วใครจะตำหนิหรือชมก็ตาม มันก็ชั่วของมันไปตลอดเพราะเป็นกรรมของอันนั้น นั่นก็เป็นกมุขมุตตมกมุข เหมือนกัน กรรมชั่วนี้ก็เป็นของเรา เราต้องเสวยกรรมชั่ว เราทำแต่ความดีก็เสวยเป็นความดีของเรา นี่ก็ทำมาตั้งแต่ต้น จนกระทั่งถึงขั้นปัจจุบันที่ว่ามันขาดสะบั้นไปหมด จากนั้นมาแล้วไม่มีอะไร ก็เลสตัวหนึ่งเราไม่เคยได้แก้ก็เลส ตั้งแต่บัดนั้นจนกระทั่งบัดนี้

เดินจงกรม นั่งสมาธิภาวนา เหมือนพระเจ้าพระสงฆ์ หรือเหมือนพระสาวกทั้งหลาย ท่านดำเนินกัน ต่างคนต่างรู้ความหมายของกัน การเดินจงกรมเพราะอะไร บรรดาพระอรหันต์ทุกองค์ท่านรู้ของท่าน ท่านเดินจงกรม นั่งสมาธิภาวนา เพราะอะไร ส่วนที่ว่าเพื่อฆ่ากิเลสอย่างนี้ไม่มี เพราะกิเลสสิ้นซากไปแล้ว ไม่มี ท่านบำเพ็ญเพราะอะไร ทุกองค์รู้ตัวเอง กว้างแคบรู้ทั้งนั้น บำเพ็ญเพื่ออะไร เราก็เคยแย้บอกมาให้ฟังแล้วว่า เพื่อบรรเทาธาตุขันธ์ที่รับผิดชอบมันอยู่ พาอยู่พากิน พาหลับพานอน พาขับพาถ่าย พาเคลื่อนย้ายไปในที่ต่าง ๆ เหล่านี้เพื่อบรรเทาธาตุขันธ์ของเรา จะนำไปใช้เป็นประโยชน์แก่โลก เช่น เทียวเทศนาว่าการสั่งสอนอะไร ๆ เหล่านี้ ก็เอาขันธ์นี้ไปทำประโยชน์แก่โลก บรรเทามันไว้เพื่อประโยชน์แก่โลก เอา บรรเทาไป

ท่านก็เดินจงกรมเพื่อเปลี่ยนอิริยาบถ ความเคลื่อนไหวของกายนี้ ให้เส้นมันยึดมันอะไรไปสะดวงสบาย ท่านหากรู้ของท่านเอง จากนั้นท่านก็พิจารณาเรื่องธรรมทั้งหลายเต็มภูมิหัวใจของท่าน แล้วหยั่งไปไหน ทราบไปไหน ใครทราบไม่ได้อันนี้นะ เป็นเรื่องอัศจรรย์ของท่านที่มีจิตเต็มตัวแล้ว จะพิจารณาอะไรมันว่างไปหมดไม่มีอะไรมาขัดข้อง เหมือนที่กิเลสยังมีขวางคอกอยู่ ไปที่ไหนมันขวางคอกตลอดเวลา กิเลสขาดสะบั้นลงมันโล่งไปหมด ในโลกธาตุนี้มีอะไรเข้ามาผ่านหัวใจของพระอรหันต์ไม่มี เพราะมันมีแต่สมมุติทั้งหมด จิตนั้นผ่านพ้นจากสมมุติไปแล้ว จะเอาอะไรไปผ่านท่านล่ะ มันพ้นไปหมดแล้ว

นี่ละท่านทำสมาธิที่ว่าเพื่อทวิภูธรธรรม วิหารธรรม ความอยู่สบายในระหว่างขั้นกับจิตที่ครองกันให้เป็นไปถึงอายุชัย เมื่อปฏิบัติต่อกันพอเหมาะพอสมแล้ว จากนั้นก็พิจารณา

ธรรมทั้งหลาย ลึกต้นหยาบละเอียดของธรรม และเพื่อโลกทั้งหลาย พินิจพิจารณา จนกระทั่งถึงเล็งญาณ นุ่มนวล ฟังซินะ ดูสัตว์โลกใครจะมีอุปนิสัยปัจจัยมากน้อยเพียงไร ควรจะ ได้รับประโยชน์ พิจารณาแล้วก็สงเคราะห์ตามนั้น ๆ นี่เรื่องของท่านที่อยู่ในความเพียร อยู่ในวงนี้แหละ เราพอคาดได้เท่านี้ ส่วนละเอียดยิ่งกว่านั้นเราไม่คาด ให้ผู้เป็นรูตัวเองก็ พอกัน

นี่พระอรหันต์ที่ท่านเดินจงกรม นั่งสมาธิภาวนา ท่านทำอย่างนี้ ท่านมีความมุ่ง หมาย ๑) เปลี่ยนธาตุชั้น ๒) พิจารณาเรื่องอรรถเรื่องธรรม ๓) พิจารณาเรื่องโลกเรื่อง สงสาร ใครมีอุปนิสัยปัจจัย นี่เป็นประจำของพระอรหันต์ผู้มีภูมิสูงต่ำต่างกัน ผู้ที่ภูมิสูงมาก ก็ไปมากตามกำลัง ที่จะให้ท่านมาละกิเลสอีกท่านไม่ละ หหมดแล้วละอะไร ถ้าว่ากิเลสยังมี อยู่จะเรียกว่าสิ้นได้ยังงั้น นั้น ถึงจะแสดงอาการก็เหมือนจรวดดาวเทียมสะท้านหวั่นไหว ก็ตาม ก็มีแต่อำนาจแห่งธรรมออกแสดงตัวถึงขนาดโลกหวั่นไหว ไม่มีกิเลสตัวใดที่จะมา แสดงออกเลย เพราะกิเลสสิ้นไปจากใจแล้ว จึงเป็นพลังของธรรมล้วน ๆ ที่แสดงออกจาก หัวใจ ตามแต่แห่งหนักเบาเล็กน้อยที่เข้ามาเกี่ยวข้อง ซึ่งควรจะได้รับประโยชน์จากการแสดง ของตน ท่านจะออกตามนั้น ๆ ๆ ถ้าควรจะออกเต็มเหนี่ยวแล้วพุ่งทันที ๆ เลย เพราะธรรม เต็มหัวใจ ไม่มีบกพร่องแล้ว ท่านอัดอั้นตรงไหน ฟังซินะ

นี่ละโลกของพุทธศาสนาเรา หัวใจถ้าได้บรรจุธรรมนี้แล้วไม่มีหวั่นกับอะไรเลย สาม แดนโลกธาตุไม่มีอะไรว่าสูงกว่าต่ำ เพราะธรรมนี้เหนือกว่าหมดแล้ว ที่ว่าอันนั้นสูงอันนี้ต่ำ เกรงอกเกรงใจคนนั้น เกรงอกเกรงใจคนนี้ หลีกคนนั้น หลีกกลุ่มนั้น หลีกกลุ่มนี้ หลีกจุด นั้น หลีกจุดนี้ ไม่มีในธรรมของพระพุทธเจ้า ไม่มีในใจของพระอรหันต์ ท่านจะพูดไปเสมอ ต้นเสมอปลาย ที่ไหนที่ควรหนักเบาเล็กน้อย ท่านจะเน้นหนักลงตามนั้น ที่จะให้มีกิเลส ตัวใดมาขัดมาขวาง ซึ่งเป็นการติดเขาติดเราท่านไม่มี ถ้าติดเขาติดเราจะเทศน์ไม่ได้นะ ถ้า จะเทศน์ไปก็เกรงใจเขาเกรงใจเรา สุดท้ายมีแต่ก้างขวางคอไปไม่ได้ทั้งผู้เทศน์ทั้งผู้ฟัง ก็จม อยู่ด้วยกันเท่านั้นซี

ท่านผู้เทศน์ด้วยความไม่มีอะไร เวียงว่างสุดขีดแล้ว สุกญุต โลภ โลกนี้ว่างสูญไป หมดแล้ว ใจนี้พ้นจากสมมุติไปทุกสิ่งทุกอย่าง จะเอาอะไรมาก็ดมาขวาง จะเอาอะไรมาเป็น สูงเป็นต่ำให้เกรงใจให้ขามกัน ไม่มี เพราะฉะนั้นจึงเรียกว่าโลกุตระธรรม แปลว่าธรรมเหนือ โลกสมมุติทั้งหมด นั่นท่านปฏิบัติมา การแสดงธรรมหนักเบาเล็กน้อยท่านจะคำนึงถึง เหตุผลต้นปลายสำหรับผู้มาเกี่ยวข้องจะได้รับประโยชน์มากน้อยไร นี่เป็นสำคัญมาก ถ้าไม่

ควรจะได้รับท่านก็ไม่แสดง มีก็เหมือนไม่มีอยู่อย่างนั้น ถ้าถึงกาลเวลาที่จะออกแล้วมี หรือไม่มีก็ดวงที่เดียวเลย

นี่ละครของพระพุทธเจ้า ให้ท่านทั้งหลายเชื่อให้ดีนะ เชื่อให้มั่นใจ ดีกว่าเชื่อกิเลสที่พาตายกองกันอยู่นี้มากี่กัปก็กลับ แล้วมีแต่เรื่องของกิเลสพาให้สัตว์โลกตายกองกัน เรื่องธรรมชนสัตว์โลกออกจากการตายกองกันให้ถึงฝากนั้นคือ พระนิพพาน ไม่ต้องมาเกิดมาตายอีกต่อไปแล้ว นตฺถิทานิ ปุณฺพุกโว ความเกิดอีกไม่มีอีกแล้วสำหรับท่านผู้สิ้นกิเลสแล้ว นี่ละครของพระพุทธเจ้าจริงมาตั้งกัปไหนกัปใด ใครจะเชื่อก็เชื่อนะ ใจเรื่องกิเลสที่หลอกมาก็หลอกมาตั้งแต่กัปไหนกัปใด ก็เชื่อมั่นนั่นแหละที่ตายกองกันอยู่เวลานี้ ถ้าเชื่อพระพุทธเจ้าแล้วจะไม่มา หมดไป ๆ ลื่นทุซไปหมดโดยประการทั้งปวง โลกนี้ว่างไปหมด เรื่องทุซเรื่องภัยที่จะเข้ามาคิดมาขวางไม่มี ว่างจากทุซทั้งหลายไปหมดเลย ให้พากันจำเอานะ

นี่ละครของพระพุทธเจ้า นี่จวนจะตายแล้วเปิดให้พี่น้องทั้งหลายฟังเสีย ใครจะว่า หลวงตาบัวให้ว่าซิ อย่าเป็นบ้ากับเขานะ ใครว่าหลวงตาบัว เอาหลวงตาบัวมาสับมาฆ่ากัน ก็อย่าปากเขานั่นเอง สับปากเขานั่นเอง สับหัวใจเขานั่นเอง เพราะกรรมเป็นของเขา ไม่ใช่ของหลวงตาบัว จะมาฆ่าหลวงตาบัวให้แหลกอย่างนั้นไม่ได้ ใครเป็นผู้สับ ใครเป็นผู้ฆ่า ผู้ที่นั่นแหละเป็นผู้สับเจ้าของเอง ย่าเจ้าของเอง ให้จมให้แหลกให้เหลวไปเอง ไม่เป็นผู้อื่นผู้ใด อย่าไปสนใจนะ ถ้าเชื่อพระพุทธเจ้าแล้วเป็นอย่างนั้น หลวงตานี้ให้เขายกโคตรมาเลย จะมาชมเชยก็ เอ้า ชมเชยไป ให้มันออกอากาศไปเลย เขาจะมาตำหนิก็ให้ตำหนิ มันก็ไปด้วยกันได้หมด หลวงตาบัวเป็นหลวงตาบัวเข้าใจไหม

เพราะฉะนั้นเราจึงไม่เคยหวั่นเกรงกับสิ่งใด ใครจะว่าอะไรก็ว่า เราทำดีสุดขีดในหัวใจเรา ใจเราเป็นนักรู้ เราทำมาตั้งแต่ต้นดั่งที่ยกมาเป็นตัวอย่างให้พี่น้องทั้งหลายฟังเวลานี้ ไม่ได้เอามาอวดนะ เราทำดีของเราตั้งแต่ต้นมา ผลดีเห็นขึ้นโดยลำดับๆ ประจักษ์กับใจ จนกระทั่งฝังไปเลย นี่ผลดีล้วน ๆ ที่เราทำเต็มกำลังความสามารถของเรา เห็นอยู่กับเรา เราเป็นผู้ส่วยผลอันนี้ เขาผู้ไม่ได้ทำเขาจะเอาอะไรมาส่วย ถ้าหากว่าปากนี้มันพูดไปเป็นฤทธิ์เป็นเดชก็พูดก็ให้ไปถึงสวรรค์นิพพานหมดละซี มาตายกองกันอยู่ทำไม สรรเสริญกันเสีย ชักองนี้มันหอมนะๆ ให้พากันเสริม แล้วชยีย้ำด้วยนะ ช่วยกันชยีย้ำ ชักองนี้มันหอมหนักนะ มันจะหอมไหม มันก็เป็นช้อยู่นั้ใช้ไหมละ อันนี้จะว่าอะไรตำหนิเตียนให้เขาแหลกเหลว ให้สมอย่างใจเราแล้วมันก็แหลกเรานั้นแหละ เอาละวันนี้พูดเพียงเท่านี้ มันก็นานอยู่นะไม่ใช่เล่น

โยม ปัญหาอินเตอร์เน็ตครับ

หลวงตา เออว่ามาซิ

โยม คนที่หนึ่ง ผมฝึกใหม่ ๆ จิตไม่สงบนัก แต่พอทำไปจิตเริ่มสงบขึ้นทุกวัน ๆ จนรู้สึกมีอาการตัวเบาจนไม่มีน้ำหนักเลย แต่พอไปสนใจกับสิ่งที่เกิดขึ้นอาการตัวเบาก็หายไป กลับมาหนักเหมือนเดิม ในตอนนั้นผมได้รู้ว่าสมาธินี้สำคัญเช่นนี้เอง เกิดความพอใจจิตใจ ในอาการตัวเบา นี้ และคิดว่าเราจะต้องทำให้ได้อีก แต่พอวันต่อ ๆ มาทำไม่ได้เลย ยิ่งทำไม่ได้ยิ่งอยากให้มันเป็น ยิ่งอยากให้เป็นยิ่งหงุดหงิดรำคาญใจ จนเวลาทำสมาธิก็ไม่เป็นสมาธิเลย

หลังจากที่ผมคิดได้ ผมจึงได้ปล่อยวางความอยากลง แล้วหันมายึดคำสอนของหลวงตาที่ว่า ใส่ใจแต่งานของตน หลังจากนั้นจิตก็เริ่มสงบขึ้นเรื่อย ๆ จนนั่งสมาธิผ่านไประยะหนึ่งมีอาการตัวเบาเกิดขึ้นอีก คราวนี้ผมไม่สนใจแล้วมุ่งทำงานของตนคือพุทโธต่อไป สักพักพุทโธหาย คิดยังงี้ก็คิดไม่ออก

หลวงตา เออนั้นฟังซิ

โยม สิ่งที่เหลืออยู่คือลมหายใจที่ชัดเจนมาก ตอนนั้นผมไม่ได้สนใจไม่คิดอะไรทั้งนั้น มุ่งหน้าทำงานของตนต่อไป เหลือแต่ลมหายใจก็เอาแค่มหายใจ สุดท้ายไม่มีลมหายใจเลย มาถึงตอนนี้เหมือนจะหมดที่ไปแล้ว งานที่ทำอยู่ก็หายไปหมดแล้วคือไม่มีงานทำ

แต่แล้วสติก็นึกถึงคำสอนของหลวงตาขึ้นมาได้ คือหลวงตาให้ระลึกไปทั้ง ๆ ที่ไม่มีอะไรนั้นละ จากนั้นผมจึงกำหนดจิตไปที่ความรู้ของตน พอกำหนดปั๊บ รู้พุ่งหนีปั๊บ ไปไกลมาก ในตอนนั้นเหมือนตัวรู้จะพุ่งหนีไปไกลสุดขอบโลก แต่ผมก็ตามตัวรู้ไปไม่ให้คลาดสายตา ดูเหมือนจะตามทัน แต่ยิ่งตามตัวรู้ยิ่งพุ่งหนีไปไกลและเร็วมาก ระหว่างตามเกิดความกลัวตายขึ้น แต่ก็ได้ตัดสติใจทันทีในขณะนั้นว่าตายเป็นตาย แล้วผมก็ตามไปจนสุดท้ายตัวรู้ก็หมด หมดไม่เหลืออะไร และตั้งแต่นั้นมาผมจึงได้รู้ว่าจิตจริง ๆ นั้นไม่มีอะไรเลย คือไม่มีธาตุสี่ขั้นธห้า คิดแล้วก็ได้แต่ถอนหายใจว่า นี่เราโง่มาตั้งนานแสนนาน ไปหลงคิดว่าเป็นเราของเรา ขนาดตัวรู้ คิด จำ ที่ละเอียดยังไม่ใช่ของเราเลย ตัวที่มันขยันนั่งสมาธินั้นก็ไม่ใช่เรา

ผมจึงใคร่ขอกราบเรียนถึงผลการปฏิบัติ พร้อมทั้งขอรับคำแนะนำจากหลวงตาต่อไปครับ และการที่ผมพิจารณาอย่างนี้ถูกต้องหรือไม่ครับ ด้วยความเคารพอย่างสูงจาก จำอ้าว ศิษย์หลวงตา

หลวงตา เหนอ

โยม เขาชื่อจ้ำอ้าว ศิษย์หลวงตา

หลวงตา จ้ำอ้าว คือวิ่งเลยใช้ไหม จ้ำอ้าวแปลว่าวิ่งไปเลย พุดนี้เข้าที่เลยละ ให้พิจารณาตามที่พิจารณามาแล้ว เรายังไม่ค้ำ เรื่องค้ำก็ไม่ค้ำ เรื่องจะชมเชยว่าดีสุดยอดแล้วเราก็งงไม่ชม แต่ที่ปฏิบัติมานี้ถูกต้องแล้ว เข้าใจหรือ เออ เอาจ้ำอ้าวนะอย่าถอย พุดเข้าทำนะ อย่างงั้นแล้ว ให้เขาก้าวของเขาไปเสียก่อนจะคอยฟัง ถ้าเขามีอะไรเขาก็มา แต่ถ้ามันเป็นอย่างงี้ไปเลยแล้วก็ไม่น่ามีอะไร เอ๊ย การพุดกันมา ก็กับการพุดกันเฉพาะมันต่างกันนะ คือพุดนี้ส่งมาจดหมายมันไปแถวเดียว ๆ พุดซ้ำ ๆ ซาก ๆ วกไปวนมา เหมือนเราพุดกันนี้มันพุดไม่ได้ มันเป็นไปได้นะ ถ้าพุดต่อปากต่อคำนี้ใส่ปี่วะเดียวหยุดเลย นั่น มันต่างกันอย่างงี้ นี่เขาพุดเข้าที่แล้ว เราไม่ชม เราไม่ตินะ ให้เขาปฏิบัติตามปัจจุบันที่เป็นอยู่ เอาเท่านี้ก่อน

โยม คนที่สองครับ กระผมขอเรียนถามว่า เมื่อจิตของเราสงบแล้วถอนออกมาจากความสงบ แล้วจะออกทางด้านปัญญาในขณะที่เราพิจารณาทางด้านปัญญา คำภาวนาจะยังคงติดแนบไปด้วยเสมออยู่หรือไม่ ที่ถูกเราจะตั้งจิตของเราไว้อย่างไร จึงจะถือว่าเป็นการทำงานทางด้านปัญญาอย่างแท้จริง กราบนมัสการด้วยความเคารพอย่างสูง จาก เขาใหญ่-สิงโต

หลวงตา เขาใหญ่-สิงโต การพิจารณาทางด้านปัญญาก็เรียกว่าการทำงานมีสติติดแนบไปทางด้านปัญญา เวลาจิตสงบก็อยู่ในความสงบ มีสติอยู่กับความสงบ เวลาก้าวเดินออกไปทำงานคือทางปัญญา สติก็ติดตามทางปัญญา มันก็มีเท่านั้น ก็ถูกต้อง เท่านั้นไม่เอามาก

โยม อันนี้เขาถามพิเศษมาจากเชียงใหม่ อันนี้ไม่ใช่ปัญหาจากอินเตอร์เน็ตเป็นจดหมายจากเชียงใหม่ เป็นลูกศิษย์หลวงตาเหมือนกัน เขากราบเรียนถามดังนี้ครับ ขณะนี้มีกลุ่มบุคคลอ้างว่าเป็นลูกศิษย์หลวงตา ได้ทำรูปหล่อของหลวงตานั่งสมาธิ ขนาด ๕-๖ นิ้ว เพื่อให้เช่าบูชา องค์กรเป็นราคาทองคำหนึ่งบาท (๘,๐๐๐ บาทถ้วน) เป็นจำนวนประมาณ ๒,๐๐๐ องค์ โดยอ้างว่าเพื่อรวบรวมจำนวนทองคำ แล้วนำไปเป็นยอดปิดโครงการช่วยชาติของหลวงตา ในวันที่ ๑๒ เมษายน ๒๕๔๗ ที่จะถึงนี้ แล้วยังมีข่าวอีกว่า อ้างว่าเป็นลูกศิษย์หลวงตาทำวัตถุมงคลรูปหลวงตาแข่งขันกันหลายราย ลูกศิษย์ขอความกระจ่างในเรื่องนี้

หลวงตา อย่างนี้ไม่ได้นะ กระจ่างแล้วบอกว่าไม่ได้ ตั้งแต่ไปหล่อรูปเราเอาทองคำ เข้าสู่คลังหลวงเรายังไม่เห็นด้วย เราพาดำเนินเราไม่ได้เอารูปเราพาดำเนินนี้ะใช่ไหม เราเอาปากเราต่างหากสอน มันผิดทั้งสองนั้นแหละ แต่เมื่อมันผ่านไปแล้วก็ให้ผ่านไป ต่อไปนี้ อย่าให้มีเจื่อนต่ออีกนะทั้งสองอย่าง เข้าใจหรือ รูปหล่ออะไรของเรา ที่ไปจำหน่ายอะไรนี้ จำหน่ายแล้วเอาทองคำเข้าสู่คลังหลวง ทั้งสองนี้เราไม่เห็นด้วยทั้งนั้น เพราะเราไม่ได้ทำทองคำด้วยชายตัวแบบนี้ เข้าใจหรือ ใครอย่าทำ ไม่ได้นะเรา

โยม ห้ามเขาอย่าทำนะครับ

หลวงตา ก็ห้ามแล้วนี่ จะไปห้ามอะไรอีก หรือจะให้ตีปากพร้อมหรือจึงว่าห้าม นำโมโห หมดแล้วหรือ รูปเราอย่าไปทำนะ ถ้าจะให้ทำเราพูดมานานแล้ว พิจารณาทุกอย่างแล้ว ควรไม่ควรเราพิจารณาของเราเรียบร้อยแล้ว ตามนิสสัยวาสนาของเราะ องค์อื่นองค์ใดท่านจะทำยังไงเราก็ไม่ไปสนใจแหละ เป็นเรื่องของท่าน เรื่องของเราเป็นอย่างนี้อย่าเอาไปทำ พระพุทธเจ้าไม่ได้ประกาศด้วยเรื่องรูปเรื่องโฉมอะไรเหล่านี้ ประกาศธรรมเท่านั้น สอนโลก บรรลุธรรมด้วยธรรมนี้ทั้งนั้น ไม่ได้บรรลุธรรมด้วยพระรูปพระโฉมของพระพุทธเจ้า ไม่ได้ว่าโดยถ่ายเดียว คือเกิดมีปลื้มก้อยขึ้นมา.เราไม่ปฏิเสธนะ แต่หลักใหญ่ การสอนโลกสอนด้วยอรรถด้วยธรรม ไม่ได้สอนด้วยรูปของพระพุทธเจ้าใช่ไหมละ ที่เขาตั้งไว้สำหรับกราบไหว้บูชานี้เป็นเรื่องภายหลังต่างหาก เข้าใจ (ครับ) ก็เท่านั้นเอง

อันนี้เรายอมรับแล้ว เราก็พิจารณาอีกเหมือนกัน เราไม่หวังอะไรกับเรา เราไม่ได้ทำอะไรเพื่อเรา เราทำเพื่อโลก นี่เขาก็ขอหล่อรูปเรา เอารูปเราประมาณสักเท่าไรนา เป็นทองคำดูว่าน้ำหนักประมาณ ๑๐ บาทหรืออะไร วางั้นที่เขามาปรึกษา ก็คนที่ควรจะรับการปรึกษากันนั่นเอง ตั้งแต่ผู้ว่าการธนาคารชาติและผู้ใหญ่ ๆ ลงมา รวมมาหาผู้นี้เป็นผู้นำเข้ามาหาเรา ว่าอยากจะหล่อรูปหลวงตาติดไว้ที่ธนาคารชาตินั้นเลย เพื่อเป็นเครื่องหมายของพี่น้องชาวไทยว่า หลวงตามีส่วนสำคัญมากในการที่จะช่วยเหลือชาติไทยของเราทั้งด้านธรรมะ แล้วกิริยาอาการทางด้านวัตถุที่แสดงออกนั้น จึงควรให้มีรูปนี้ไว้เป็นที่ระลึกแก่กุลบุตรสุดท้ายภายหลังของเรา จะเป็นมงคลอย่างมาก ปรึกษากันอย่างนี้แล้วจึงมากกราบเรียนท่าน เราก็พิจารณาไปอย่างนั้น ก็เอา ถ้าให้ก็ให้รูปเดียว บอกเท่านั้นนะ

อันนี้เราไม่ค้านละเรื่องนี้ เพราะเราไม่ได้ทำเพื่อเรา เขาพูดมานี้เขาก็พูดเพื่อโลก เขาไม่ได้พูดเพื่อเรา แล้วความเห็นของเราเข้ากันได้ เราไม่ได้ทำเพื่อเรา ทำเพื่อโลก เอาให้ทำได้เราอนุญาต แต่ให้ได้รูปเดียวเท่านั้น ห้ามไม่ให้เป็นอย่างต่อไป เอาไว้ประจำเท่านั้น

เราได้อนุญาตไปแล้วนะ ต่อไปก็จะปรากฏขึ้นมา ดูว่าทองคำน้ำหนักประมาณสัก ๑๐ บาท รูปทองคำทำยังไงมันถึงน้ำหนัก ๑๐ บาท ได้หลวงตาบ่วงค์หนึ่ง ว่างั้นนะ

(เขาไม่เอาแบบนครชัยศรี ที่หลวงตาไปชม แล้วเอาทองคำไว้ยอดๆ) นครชัยศรี ตรงไหน (รูปหล่อขี้ผึ้งนครชัยศรี รูปหล่อเท่าองค์จริง ทำอย่างงั้นแล้วสำหรับทองคำก็ เอาไว้ที่สูงที่สุด) นั่นซิเราไม่ทราบ แต่เขาบอกว่าทองคำจะประมาณ ๑๐ บาทว่างั้น เขาจะเป็นรูปไปเลย หรือเขาจะทำยังไงก็แล้วแต่เขา แต่เราอนุญาตให้เพียงเท่านี้ ไม่ให้ นอกเหนือจากนี้ไป ก็มีเท่านั้นละ ต่อไปนี้ให้พร เรื่องรูปของเราออกไปทางเชิงใหม่มัน ออกไปได้ยังไง มันก็แปลกอยู่นะ มันเร็วที่สุดนะไอ้เรื่องอย่างนี้ มองไม่ทัน เอาละให้พร

ชมถ่ายทอดสดพระธรรมเทศนาของหลวงตาตามกำหนดการ ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th